

Ο Μητροπολίτης Κερκύρας για την Μεγάλη Εβδομάδα και την κατάσταση στον κόσμο και την Ελλάδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Μήνυμα έστειλε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος προς τον κλήρο και τον λαό της τοπικής Εκκλησίας εν όψει της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος, το οποίο διαβάστηκε απ' άμβωνος την Κυριακή των Βαΐων.

Στο μήνυμα γίνεται αναφορά στην κατάσταση του κόσμου και στο πώς οι χριστιανοί θα γιορτάσουν την Μεγάλη Εβδομάδα.

Το μήνυμα έχει ως εξής:

«Ἦγγικεν καί πάλι ἡ πιό εὐλογημένη περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάδα. Κατ' αὐτήν θά δοῦμε νά ἐκτυλίσσονται ἐνώπιόν μας τά τελευταῖα καί μοναδικῆς σημασίας γιά τή ζωή τοῦ κόσμου καί τήν ὑπαρξη τοῦ καθενός μας γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί θά κληθοῦμε μέσα ἀπό τίς ἱερές ἀκολουθίες, τήν νηστεία καί τήν προσευχή, τήν ἐξομολόγηση καί τήν μετάνοια, τήν μετοχή μας κυρίως στό μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὅχι ἀπλῶς νά ζήσουμε τά γεγονότα αὐτά γιά τό “καλό τοῦ χρόνου”, ὅπως κάποιοι νομίζουν, οὔτε ὡς ἀπομεινάρια ἐνός ἐνδόξου παρελθόντος παραδόσεως καί ἐθίμων, τά ὁποῖα εἶναι μέν ἀπαραίτητα ὡς στοιχεῖα τῆς λαϊκῆς εὐσέβειας καί ἀγάπης πρός τόν Θεό, δέν εἶναι ὅμως ἀρκετά γιά νά κάνουμε δικό μας τό μυστήριό τῆς σωτηρίας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἡ ἔκφραση τοῦ ὁποίου κορυφώθηκε στό Πάθος, τόν Σταυρό, τήν Ταφή καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καλούμαστε νά δείξουμε τήν πίστη μας ἐμπράκτως. Νά καθαρίσουμε τήν συνείδησή μας ἐκ τῶν νεκρῶν ἔργων, νά λατρεύσουμε τόν ζῶντα Θεό (Ἑβρ. 9,14), νά γίνουμε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐνεργά. Ἀλλιῶς, ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα δέν θά ἀποτελέσει “καιρόν εὐπρόσδεκτον”, “ἡμέρα σωτηρίας” (Ρωμ. 13,12), ἀλλά θά εἶναι μία στάση στήν πορεία τοῦ χρόνου, ἕνα διάλειμμα, εὐπρόσδεκτο μέν, ἀνεπαρκές δέ.

Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα φέτος ἔρχεται νά βρεῖ τόν κόσμο μας σέ καταστάσεις οἱ ὁποῖες πόρρω ἀπέχουν ἀπό τίς δωρεές τίς ὁποῖες μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριός μας.

Πρῶτον, εἶναι πολλές οἱ ἀκοές τῶν πολέμων, πολὺς ὁ θάνατος καί ἡ ἔκφραση τῆς κακίας, τήν ὁποία τά ἀντικρουόμενα συμφέροντα, ἡ ἐπίδειξη δυνάμεως τῶν ἀρχόντων τῶν λαῶν ἐναντίον τῶν ἀδυνάμων, ἀλλά καί τό κοσμικό πνεῦμα, κάποτε καί ὁ θρησκευτικός φανατισμός ἐπιβάλλουν. Ἄς ἀντιτάξουμε τήν προσευχή μας καί ἄς καταθέσουμε τήν λύπη καί τόν πόνο μας στά πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου Κυρίου μας καί ἄς ζητήσουμε ὁλοκαρδίως τή δική Του παρέμβαση “ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου”. Ἰδίως νά φωτίσει τούς ὁμοδόξους λαούς μας νά σταματήσουν τόν ἀλληλοσπαραγμό, γεγονός πού μᾶς πονεῖ ἔντονα.

Δεύτερον, εἶναι ἡ σύγχυση περί τοῦ τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Τά πρόσφατα γεγονότα, μέ τήν ψήφιση ἐνός νομοσχεδίου, τό ὁποῖο ἀπέδειξε ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα πολιτική τάξη τῆς πατρίδος μας, στό ὄνομα τοῦ δικαιωματισμοῦ, οὐδόλως ἐνδιαφέρεται γιά τό κύτταρο τῆς κοινωνίας μας, πού εἶναι ἡ οἰκογένεια, ἀλλά ἀκολουθεῖ τά προστάγματα ἐνός παγκόσμιου ρεύματος, τό ὁποῖο δέν θέλει τούς κανόνες πού ὁ Θεός καί ἡ φύση ὄρισαν γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά νά κυριαρχεῖ ἕνα ΕΓΩ χωρίς ὅρια, τό ὁποῖο δικαιούται δῆθεν τά πάντα. Κάποιοι θέλησαν νά ὑποδείξουν καί νά ἐπιβάλουν στήν Ἐκκλησία ποιά στάση θά ἔπρεπε νά κρατήσῃ. Κάποιοι, ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ, θεωροῦν πῶς ἔχουν δικαίωμα νά θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους μέλη τῆς

Ἐκκλησίας, ἐνῶ κάνουν τό μεγάλο σφάλμα νά τή θεωροῦν ὡς μιά θρησκευτική ἰδεολογία καί μόνο, κατάλοιπο τοῦ παρελθόντος, συνήθεια καί παράδοση, χωρίς νά θεωροῦν ὅτι χρειάζεται νά ὑπακοῦνε σ' αὐτήν, νά τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί τῆς πίστεως, νά σέβονται τούς κανόνες καί τά ὅρια πού ἡ Ἐκκλησία βάζει. Ὅμως δέν εἶναι ἔτσι τά πράγματα. Εἶναι καιρός νά κατανοήσουμε ὅτι ὁ χριστιανός δέν ἀκολουθεῖ μιά ἰδεολογική ἀντίληψη, γιά νά τά ἔχει καλά μέ ἕναν Θεό ὡς μιά ἀνώτερη δύναμη, ἀλλά ἀναζητεῖ τόν Χριστό, σέβεται τό Εὐαγγέλιο καί, ἀκόμη κι ἂν ἀμαρτάνει, ἀποτυγχάνει, σφάλλει, ἔχει τήν ταπείνωση νά ἀναγνωρίσει τήν ἀδυναμία του καί δέν ὑπερηφανεύεται γι' αὐτήν. Ἀλλιῶς, στήν πράξη εἶναι ἐκτός τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὅ,τι κι ἂν νομίζει. Μετάνοια λοιπόν χρειάζεται καί νέα ἀρχή μέ ταπείνωση καί ἐπίγνωση.

Τρίτον, ὑπερεπλέονασε ἡ ἀσέβεια στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας. Τό διαπιστώσαμε καί στήν πρόσφατη κίνηση ἡθοποιῶν, μέ ἐπικεφαλῆς βουλευτή τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου, οἱ ὁποῖοι ὑποδύθηκαν τούς δώδεκα ἀποστόλους, μόνο καί μόνο γιά νά εἰρωνευτοῦν τήν πίστη μας. Δέν εἶναι τέχνη ἡ προσβολή τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τοῦ λαοῦ. Δέν εἶναι τέχνη ἡ εἰρωνεῖα προσώπων, τά ὁποῖα γιά τόν λαό καί τήν ἱστορία μας ἔχουν χαρακτῆρα ἱερότητας. Ἀντιθέτως, αὕτη ἡ ἀσεβέστατη στάση φανερώνει ἀνθρώπους μέ θράσος καί ρηχότητα, οἱ ὁποῖοι ὅμως διεκδικοῦν δημοσιότητα καί προβολή καί ἀναγνώριση, δείχνοντας, μέ τρόπο ἀληθινά ὀλοκληρωτικό καί ἐπικαλούμενοι τό δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης, ὅτι δέν σέβονται τίποτα καί κανέναν. Μόνο θλίψη μπορεῖ κάποιος νά αἰσθανθεῖ, ἀλλά καί ἀπογοήτευση γιά μιά κοινωνία πού δέν μπορεῖ νά πεῖ “ὡς ἐδῶ” σέ κάποιους πού δέν φοβοῦνται οὔτε Θεό οὔτε ἀνθρώπους. Ἄς τούς ἐλεήσει ὁ Θεός, ἀλλά κι ἐμεῖς ἄς μή φοβόμαστε νά στηλιτεύσουμε τέτοιες συμπεριφορές.

Σ'αὐτό τό κλίμα λοιπόν ἄς ἐπιμείνουμε στήν πίστη. Μέ ἐπίγνωση ὅτι ὁ κόσμος μας διασαλεύεται, ἀλλά ὅτι ὁ Θεός δέν μᾶς λησμονεῖ. Οἱ χριστιανοί εἴμαστε καί θά παραμείνουμε ἡ μικρά ζύμη, ἡ ὁποία “ὅλον τό φύραμα ζυμοῖ” (Γαλ. 5,9). “Μή ὡς Ἰουδαῖοι”, λοιπόν, ἐορτάσωμεν. Καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη (θυσιάστηκε) Χριστός ὁ Θεός, ἀλλ' ἐκκαθάρωμεν ἑαυτούς ἀπό παντός μολυσμοῦ” (Ἀκολουθία τῶν Ἀγίων Παθῶν). Καλή ἀνάσταση, ἀδελφοί, στήν Ἐκκλησία καί μέ τήν Ἐκκλησία» !